

Kappale 1 -Yksinäinen susi ja Alkoholia- Hien ja kitkerä tupakan haju leijailli Alamaailma-baarissa. Haju oli kauhea, mutta siedettävissä. Myöskin sillä hinnalla että veisi sietokyvyn ääri rajoille. Vilkuilin olkani takana olevia pöytä ja tuoli rykelmiä ja niissä istuvia asiakkaita. Kasvot vaihtuivat joka yö, mutta aina muutama vakioasiakas palasi paikalle seuran, nälän tai muun tarpeen toivossa. Itse en ollut yhdestäkään noista syistä täällä kauhean hajun keskellä. Syyni paikalla olemiseen oli poikkeuksellinen tai no, se riippuu henkilöstä, koska kaikki määrittelevät poikkeuksellisen omalla tavalla. Oma oli se, että halusin olla omassa rauhassa ja yksin ja juoda itseni tunnottomaksi ilman että kukaan kavereistani katsoisi syyttävästi tai tuomitsevasti. Jos tarkkoja ollaan, en haluaisi olla kavereitteni kanssa tekemisessä. En kenenkään kanssa. Se oli turha toive, koska joka yö aina joku tuli puhumaan minulle, yrittäen takoa järkeäni päähäni. Turha toivo, koska minulla ei ollut järjestäkään jälkeä. Tilalla oli vain tyhjyys ja sitä seuraava ytimiin kaivautuva kylmyys. Tiiän, kliseistä, mutta vitut muista ja heidän mielipiteistä. "Eikö sinun pitäisi jo lopettaa?" Lopetin lasin näpläämisen ja nostin katseni siitä baarimikkoon, jolla oli kädet ristissä ja huolestunut katse. Mistä saakka baarimikot ovat olleet huolestuneita heidän asiakkaitten mielenterveydestä. Olisivat tyytyväisiä että joku tulee ja rahoittaa heidän toimintaansa juomalla. "Nope." Heilautin sormea ilmassa ja kohotin lasia helistäen sitä. "Vielä kesken." Baarimikko äännähti tuhtuneesti, pyöritteli silmiään ja palasi kiillottamaan lasejaan. Huokaisin ja huikkasin lasista, joka sopi käteeni kuin käsikranaatti. Käsikranaatti, heh. Pyörittelin lasia ja pohdin erinnäisiä asioita aina UNTOsta nykypäivään. Siitä on jo yli kaksi vuotta, kun melkein koko maailman hallitseva sotilasliitto UNTO oli ollut olemassa. Liiton hajoaminen oli palvelus maailmalle. Tai no, riippuu keneltä kysytään, koska UNTO:n hajoaminen johti laajoihin työttömyysaaltoihin jotka vaivaavat Eurooppaa edelleenkin pakolaisaallon lisäksi. Kiitos UNTO:n minusta oli tullut tunnoton tappokone alunperin ja kaupan päälle vampyyriklaani oli ottanut kaiken hyödyn siitäkin, kun he kouluttivat minua heidän säällittävään sotaan ihmissusien ja heidän välillä. Sotaan, jonka syy oli mikä? En edelleenkään tiedä miksi vampyyrit sotivat niin hanakasti ihmissusia, joilla oli kuu puolellaan? Ai niin, nyt muistankin. Viktor ja hänen pakkomieheensä vampyyri kuningaskunnasta, joka on ylempi kuin muut rodut. Ylempi kuin ihmissudet, ihmiset ja noidat. Virnistin. Nyt hän voikin yrittää sitä Helvetistä käsin, jos sitäkään. Onkohan Helvettiä olemassa, kun Taivaskin on olemassa. Ainoastaan Jumala ja Jumalatar tietää ja heidän Arkkienkelinsä. Ojensin lasin ja sanoin. "Täytä." Baarimikko kurtisti kulmiaan. Naksauttelin niskoani ja ojensin taitetun viiden euron setelin, jonka baarimikko nappasi, pisti kassakoneeseen ja alkoi täyttämään lasiaan. Kohta hän varmaankin seuraavaksi kysyy, että miksi minulla ei rahat lopu kesken. "Vieläkin murjottamassa täällä?" Naisääni sanoi takanani. Kohautin olkiani tiukasti. Erica nojautui selkää vasten baaritiskiä kyynärpäät pöydän päällä ja hymyili tuttuun tapaan valoisasti. Hänen yllään oli poikkeuksellisesti nahkatakki, jonka hihojen suut olivat löysät ja väriltään keltaruskea. Se puki häntä liiankin hyvin. Niin kuin aina. "Tulitko jauhaamaan taas siitä kuinka minun pitäisi ottaa niskastani kiinni?" Hymy katosi Erican naamalta ja hän vaan seisoi paikallaan. "Jos yrität sitä, revin sydämesi irti ja työnnän sen kurkustasi alas." Erica pyöritteli silmiään ja tökkäisi sormellaan kuin Queen of Fucking Everything. "Sanot ton joka kerta, kun tulen puhumaan sinulle ja uutispäivitys. Et ole toteuttanut sitä vieläkään." Mulkaisin Erica murhaavasti ja korotin ääntä. "Älä yllytä!" Erica hievahti taaemmas ja ylähuuli vetäytyneenä paljastaen puhtaat valkoiset hampaat. Jos hän alkaa kohta sihistä kuin käärme, lähden tästä baarista pää kolmantena ja menen muualla juomaan. "Sinä!" Vihanen huudahdus kuului takanani. Minä ja Erica käännyimme. Huutaja osoitti minua likaisella sormella ja tuijotti kärtyisesti. Yllään hänellä oli Cowboy-tyylinen hattu, nahkatakki (eikö ne ole vieläkään poissa muodista?), rikkinaiset farkut ja saappaat. Alexandra

nauraisi itsensä kuoliaaksi, jos näkisi tämän vaate kokonaisuuden. "Niin?" Kysyin huolettomasti. Ihmissusi nosti sormen suunsa eteen ja sanoi. "Hiljaa." Virnistin omahyväisesti ja Erican kasvot valahtivat lakanan valkoisiksi, koska hän tiesi mitä seuraavaksi tapahtuisi. Hän pudisti päätän, mutta siirsin sen syrjään. "Ärsyttääkö älämölö, Susi." Ihmissuden naama muuttui punaiseksi kiukusta ja silmissä välähti meripihka. Tällä ihmissudella oli selvästi pahoja vihanhallinta ongelmia. Vai oliko se sittenkin kaikilla ihmissuilla? Ei, ei ollut. Tonilla, Jacobilla ja Emilialla ei ollut mitään ongelmia vihan kanssa. Erica tuijotti minua älä-tee-sitä-ilmeellään, mutta liian myöhästä. Olin jo vauhdissa. "Pitäisikö hankkia apua tohon vihanhallintaan tai parempi idea. Lopettaa juominen." Se oli viimeinen tikki. Ihmissusi ampaisi pystyyn ja tuoli lensi kumoon. Hän marssi meitä kohti. Erica oli valmiina lähtemään paikalta pois ja minä vaan virnistelin kuin känniläinen, jolla oli alkoholi noussut päähän. Ihmissusi tarrasi paitani kauluksesta ja veti minut tuolilta alas. Jalkani pettivät ja tömähdin lattialle. "Hupsista." Otin tukea tuolista ja nousin hitaasti ylös. Kaikki pyöri silmissäni. Huone. Ihmiset. Kaikki. Ennen kuin olin kunnolla pystyssä, tunsin pistävää kipua poskessani ja pääni kolahtavan jotakin vasten. Voi Jumalatar. Olenko oikeastikkin näin kännissä? Voi vittu. Käänsin päätäni lattialla ja näin ihmissuden puristelevan nyrkkejään. Hän oli siis tosissaan. No omatpahan olivat hautajaiset. Pinkkaisin pystyyn ja ihmissusi katsoi minua suu auki hämillään. Virnistin ja nostin hänen ilmaan ottamalla kiinni hänen kurkustaan. Tunsin hänen sydämen sykkeensä, kun suoni kaulassa pumppasi kättäni vasten. Kiristin otettani ja ihmissusi alkoi rimpuilemaan holtittomasti. Niin paljon epätoivoa. Niin paljon tuskaa. Niin paljon pelkoa. Kuoleman pelkoa. Heilautin kättäni ja ihmissusi lensin ilman poikki tuolien ja pöytien päälle. Pöydät ja tuolit säpälöityivät ja ihmissuden kasvot olivat kalvakat. Hengitys oli tiheä ja rähisevä. Hänellä oli kovat kivut, jotka helpottuvat kun adrenaliini alkaa potkimaan. Käännyin baaritiskiä, otin lasin käteen ja nojasin tiskiä vasten rennosti. Näin silmäkulmassani Erican ilmeen. Hänen silmänsä olivat laajentuneet ja suu ammosen auki. "Mitä?" Kysyin ja hörppäsin lasista. "Miten sä voit olla noin rennosti..." Erica lopetti, silmäili minua varpaista päähän ja jatkoi ärsyttävää valitustaan. "Ja minun muistamani Daniel Sundvall ei pukeutunut koskaan huonosti. Hän pukeutui hyvin ja aina tilanteen mukaan. Hänellä oli aina pois ajettu parta, joka kasvoi viikinkimäiseen loistonsa parissa viikossa..." Nauroin keskeyttäen Erican. Nauroin kielikuvulle. Viikinkimäinen loisto? Onko hän ottanut sivun runollisuutta tai jotain? "Ehkäpä sinä et vaan tuntenut oikeaa Danielia!" Huudahdin hänelle ja näin usean katseen siirtyvän meihin. Sitten jotain yllättävää tapahtui. Erica läpsäytti minua täydellä voimalla poskeen jättäen varmastikkin selvän jäljen. Hieroin poskeani vapaalla kädellä ja vilkaisin Erica. Hänen silmänsä kiilsivät ja näyttivät kristalleilta, jotka kertyivät alempaan silmäluomeen. Kyyneliä. Erica otti tukea tiskistä, puristi hampaitaan yhteen ja veti henkeä. "En voi katsoa, että muuttamani ihminen juo ja tuhoaa itsensä." Siristin silmiäni, mutta kuuntelin häntä. "Tiedän, että sinua sattuu paljon. Usko minua, kun sanon tämän." Nielaisin ja nyökkäsin kankeasti. En pitänyt tästä. "Sinä satutat muita ympärilläsi. Minua, ystäviäsi, Jumalatarasi. Enkä usko että Saara haluaisi nähdä sinua tällaisena." Kiristin otettani lasin ympärillä ja se poksautti sirpaleiksi. Vilkaisin kämmentäni ja täytyi pinnalle työntyvistä verestä. Puristin verisen käteni nyrkkiin ja marssin kohti ovea, jättäen Erican baaritiskille auttamaan baarimikkoa. Kappale II -Kuun Sirpin Valossa- En päässyt ovelta pidemmälle, kun näin hänet. Cecilian, Klaanin vanhimman ja vampyyrin. Hänen Auringon kellertävät hiukset olivat Ranskanletillä ja yllään oli Rautakautinen mekko. Se koostui kahdesta osasta, pitkähihaisesta alusmekosta ja päällysmekosta, joka peitti toisen alusmekon olkaimista alleen. Kaulassa oli tuttuun tapaan useita kaulakoruja karhuista vasariin. "Eikö teidän pitäisi olla kokoamassa Varjojen Klaanin viimeisiä jäänteitä ja jättää minut rauhaan?" Cecilia veti henkeä ja sanoi

kuuluvasti. "Carlos pitää huolen siitä sillä välin, kun minä olen täällä." Cecilia käveli minua kohti ja pysähtyi jättäen parin metrin hajuraon välillemme. "Mitä haluat?" Kohotin käsiäni turhautuneena. Ensin Erica. Nyt Cecilia. Kuka seuraavaksi? Jumalatarko? "Arkkienkeli, mikä tehtäväsi oli?" Väänsin huuleni suoraksi viivaksi ja se johti oksennusrefleksiin ilman oksentamista. Lyhyen vääntely jälkeen möläytin Cecilian haluaman totuuden. "Tehtäväni oli ryhtyä Saaran Suojelusenkeliksi ja suojella häntä." Kurkkuani kuristi ja kyynelvet polttelivat silmissäni. Puristin käteni nyrkkiin ja keskityin hengityksen tasaamiseen. Miten hän tiesi tosta kikka kakkosesta. Paitsi, jos... Ei. Se ei voi olla mahdollista. Hän ei todellakaan ole voinut suorittaa Drawing Down the Moon-rituaalia. Kuu ei ollut vielä täysi. Katsoin häntä suoraan silmiin. "Selene?" Ääneni värisi ja heikkous kaikui siitä. Cecilia pudisti päätään hymyillen suloisesti, ihmismäisesti. "Kuu ei ole täysi." Tiesin. "Mutta se ei estä Seleneä tulemasta luokseni." Oliko Selene tullut hänen luokseen, muttei minun? "Hän tuli päivän valkeina tunteina luokseni unessa." Nielaisin kuivasti ja huokaisin. "Tapasin hänen Kesämaan kukkulalla, jonka päällä elämänpuu kohoaa. Hän kertoi minulle mitä oli tapahtunut. Kuinka elämäsi rakkaus kuoli ja saapui Jumalattaren Linnaan valtaistuimelleen." Jumalattaren Linnan juhlasali välähti mielessäni. Sen seinät olivat paljaat ja niissä oli paikat vain kynttilöille. Salin toisessa päässä oli iso pyöreä ikkuna joka kuvasi Jumalatarta, jonka molemmilla puolilla oli Kuu ja Aurinko. Ikkunan alapuolella oli neljä valtaistuinta. Kaksi isoa keskellä ja taempana oli kaksi pientä. Visualisoin Selenen istuvan yhdessä isossa ja Saaran yhdessä pienessä Selenen oikealla puolella. "Selene on yrittänyt tulla luoksesi, mutta sinä olet työntänyt hänet pois..." Nostin katseeni maasta välittämättä poskea pitkin valuvista kyynelistä. Se oli minun syytäni, että Jumalatar ei ole pystynyt ottamaan yhteyttä minuun. "Hän halusi minun sanovan sinulle tämän." Cecilia yskäisi puhdistukseensa kurkkuaan. "Daniel Alexander Sundvall, Kuun ja Yön Poika. Tulisni luoksesi, jos voisni. Ymmärrän surusi ja tuskasi. Henkisen kuin fyysisen. Näen sydämesi ja sielusi. Ymmärrän miksi työnnät minut pois luoltasi. En ole vihoissani, mutta olen pahoillani. Toivon, että tämä viesti rauhoittaa ja auttaa sinua. Olen aina luonasi, myös silloin kun ei ole näkyvissä. Olkaa Siunattu, Kuun ja Yön Poika." Cecilian ääni toi mieleen Selenen muinaisen, iättömän äänen ja se sai ihoni kananlihalle. Nostin katseeni kohti taivasta. Se oli pilvien peittämä ja niitten ohuen peitteen läpi hohti heikosti Kuun Sirppi. Kappale III -Lankeamme Noustaaksemme kuin Aamuntähti- Kuukausi myöhemmin. Istuin Lohjan Yhteislyseon toisessa kerroksessa kirjaston edessä olevassa pöydässä ja piirsin paperiin jotakin mikä näytti enkeliltä. Siitä on ollut pitkä aika, kun viimeksi olin piirtänyt jotakin. Ehkä vuosi tai kaksi. Muistan vaan että piirsin viimeksi lukion kuviskurssi kakkosella. No, ainakaan taidosta ei ollut puutetta. Piirustus oli alkanut taustan ja hahmon hahmottelulla. Sitten se oli siirtynyt hahmottelusta pelkistämiseen ja siitä varjoihin ja valoihin. Joku napautti HyperX-kuulokkeitani. Vedin kuulokkeet korviltani ja vilkaisin vasemalle. Se oli Zeon. Hän ei ollut minua päätä pidempi. Päässä hänellä oli helakanpunaiset hiukset, jotka ovat tehneet hänestä huomion keskipisteen. Hyvässä ja pahassa. Hänen kasvoissaan on joitakin naisellisia piirteitä ja niitten takia häntä joskus verrattu enkeleihin. Enkelin kaltaista kauneutta, oli hänen äitinsä sanonut kun oli ollut kylässä heillä. Jos vain hänen äitinsä tietäisi miltä "oikea" enkeli näyttää, hän menisi tujukankaalle joka kerta kun näyttäytyisin. "Hieno." Zeon osoitti kesken eräistä piirustusta edessäni. "Kiitos." Nostin reppuni tuolilta antaakseni hänelle tilaa ja heitin sen pöydälle. Pöytä tärähti ja pöydän äärellä olevat oppilaat katsoivat minua murhaavasti. Kohotin käteni olkapäiden korkeudella ja esitin syytöntä. Zeon istahti tuolille ja ryhtyi kaivelemaan reppuaan, joka oli kaatopaikka. Ensin hän veti sen syöväreistä tietokoneen ja seuraavaksi piirtopöydän. "Tiiäks missä Becca on?" Pudistin ja kysyin heti perään, "en. Kui?" "Sovittiin että tavattaisiin täällä ja hän kertoisi minkälaisen

Comission hän haluaisi." Comissiolla hän tarkoitti tilaustyötä,jota digitaalista taidetta päänosin tekevät taiteilijat tekevät. Homma meni sillein, että sinä päätit että minkälaisen työn haluat.Taiteilija tekee sen ja pulittaa työtä vastaavan hinnan, johon vaikuttaa välinekustannukset (tulostuspaperi), työtuntien määrä ja kuinka yksityiskohtainen työ on. "Oukei." Tokaisin ja vedin kuulokkeet kaulaltani korvilleni. Aika tehdä työ loppuun ennen oppituntien alkua. Ennen kuin ehdin koskettamaan kynään, pöytä tärähti kuin joku olisi hypännyt sen päälle ja useat tuolit raahautuivat lattiaa pitkin. Kurstin kulmiani ja käänsi päätäni nähden humanoidimaisen olennon pöydän päässä, joka oli tyhjentyneet oppilaista. Humanoidin iho öljynmusta ja tervamainen. Siitä huolimatta se kiilsi valossa. Olennolla oli neljä raajaa, jotka näyttivät ihmisen ja simbassin käsien risteytykseltä. Ainoa ero oli se että niissä ei ollut sormia vaan mustat, terävät kynnet. Tuoli vieressäni kirskautti ja sai olennon kieppasemaan meitä kohti. Liike oli sulavaa vaikka raajat olivat samanpituiset. Otin Zeonin ranteesta kiinni estääkseni hänen nousemisensa ja mahdollisesti syödyksi tulemisen. Olento pysähtyi eteemme ja pää kääntyi suuntaani. Päässä ei ollut silmiä, korvia tai mitään muutakaan sinne kuuluvaa. Pää työntyi eteenpäin ja se elehti kuin se haisteli minua kuin koira, jolta puuttui yli puolet koiran tuntomerkeistä. Haisteltuaan minua se sähisi hyökkäävästi. Pitkä viiva ilmestyi pään toiselta puolelta toisella ja aukesi hitaasti paljastaen laidan teräviä hampaita. Pimentynyt, ainoa nimi joka tuli mieleeni nähdessäni hammasrivistöt. Tiesin olennon kyllä olevan Pimentynyt, mutta en ollut varma. Ehkäpä langenneena enkelinä olemisella on jotakin tekemistä asian kanssa. Kun suu oli kokonaan auki, työntyi kieli sieltä ulos. Käärmeen kaltainen, kaksi haarainen. Kieli hipaisi poskeani ja iho hipaisu kohdalla rikkoutui. En tuntenut ihon rikkoutumista, mutta tunsin kielen syljen ja sitä seuranneen poltteen. Polte olisi saanut kuolevaiset tippumaan tuoliilta ja vaikeroimaan kivusta. En ollut kuolevainen, enkä kuulunut heihin. Tarrasin olennon kieleen yllättäen sen ja repäisin kielen irti. Pimentynyt menetti tasapainonsa ja lennähti lattialle kituen. Potkaisin ja se lensi kerroksen alemmas aulaan. Pimentynyt ei kuolisi potkuun eikä kerroksen pudotukseen, mutta luut ainakin murtuisivat. Silloin pakeneminen ei olisi vaihtoehto. Taistele tai kuole, oli. Yllätyksekseni Pimentynyt kiepahti ympäri ja hyökkäsi tytön kimppuun kuin mitään ei olisi tapahtunut. Ei murtuneita luita. Ei revittyä kieltä. Tyttö kaatui maahan, kun Pimentynyt hyppäsi hänen päälleen ja painoi häntä vastaan. Kirkaisu kaikui ja yhtyi monien äänien kakofoniaan. Tunnistin hänet pelkästä kirkaisusta. Hän oli Becca, Johanneksen tyttöystävä ja ystäväni. Otin kaiteesta kiinni ja Zeon ilmestyi vierelleni kalpeana.Hänen silmänsä olivat valtavat ja pelokkaat. Jotakin oli tehtävä, koska muuten Johanneksen tyttöystävästä tuli päivällinen. Ajatus kuvotti. Heilautin itseni kaiteen yli ja maiharini tömähitivät lattiaa vasten. Tajunta iski takaraivoon, kun tajusin että minulla ei ollut suunnitelmaa ja asetta millä tappaa Pimentynyt. Uusi potku ja kaiteesta saatava terästanko eivät tappaisi. Se vaan uudistuisi jokaista potkua kohden ja terästangot vaan syöpyisivät jättämättä vahinkoa. Kumpi en olisi katkaissut siipiäni oksasaksilla ja langennut oman mieleni pimeyteen, ja kahlinnut itseäni maahan tyttöystäväni kuoleman takia. Selene, en haluaisi antaa ystäväni kuolla. Voitko auttaa minua,kiitos. Lausuin äänettömän rukouksen kuulematta vastausta. Puristin käteni nyrkkiin ja lähestyin Beccaan ja hänen yllään olevaa Pimentynyttä. Lämpö ilmestyi ja levisi oikeaan käteeni nyrkistä. Vilkaisin ja miekka materialisoitui tyhjästä. Ulkonäöltään se oli tarkka kopio Kuningas Artturin Excalibur miekasta. Terä oli narmuton ja kiiltävä. Kahvan kourain oli norsunluuta ja väistimessä oli kaiverrus, joka kuvasi kahta sutta ja pentagrammia. Molemmat olivat tehty keltti-tyyliin. Se oli minun miekkani. Kiristin otettani kahvan ympärillä ja siirsin katseeni Beccaan ... Becca esteli Pimentynyttä ja kirkui kivusta,jota olennon ihoon koskettaminen aiheutti. "Hei!" Sana jyrähti kuin ukkonen ja Pimentynyt sähisi painaen Beccaa lukion lattiaa vasten. Kuoleman pelon täytteen katse

pomppailin ympäriinsä ja pysähtyi hahmon kohdalle. Aluksi hän ei tunnistanut hahmoa miekan takia, mutta kun olento hänen päällä räähkyi kärsivästi. "Kuu Poikah!" Becca muisti keskustelunsa Zeonin kanssa. Zeon oli kertonut asioita joita hän ei uskonut aluksi, kunnes he olivat kohdanneet Arkkienkeli Gabrielin metsässä, joka oli ilmestynyt heille selventämään asioita. Hän oli käyttänyt Danielista nimitystä Kuun Poika. "Pieni korjaus pikkupaska." Pimentynyt kallisti päätään hämmentyneenä sitä mitä Daniel sanoi. "Se on Kuun ja Yön Poika." Daniel liikahti ja Becca näki tulen Danielin silmissä. Se hohtivat kuin Verikuu. Miekka heilahti ilman poikki ja teki kirurgisen tarkkoja, teräviä viiltoja. Ensimmäinen leikkasi Pimentyneen vasemman raajan ja toinen pään. Ruumis valahti lattialle ja musta lätäkkö alkoi muodostumaan sen ympärille. Nostettuaan Beccan, Daniel nyökkäsi rappusia päin. Becca juoksi kiireellä rappuset ylös ja meni Zeonin vierelle, joka nojasi kaidetta vasten irrottamatta katsettaan aulasta ja lätäköstä sen keskellä. Eläimellinen räähkyminen kaikui lukion käyttävissä ja äänestä päätellen Pimentyneitä tuli paikalle sangen joukoin. Ne liikkuvat seinillä, katoissa ja jopa jotkut loikkivat ylimmistä kerroksista alas äänettömästi. Daniel kohotti miekkaansa puolustusasentoon ja oli valmiina tappamaan jokaikisen Pimentyneen aina maailmanloppuun saakka. Hänellä ei ollut mitään menetettävää ja ainoa polttoaine oli tuli. Tuli paistoi hänen silmistään ja teki hänestä vaarallisemman kuin yhdestäkään langenneesta enkelistä. Vaarallisemman kuin Aamuntähdestä. Hän oli noussut langedamuksesta kuin Feeniks. Yksi Pimentyneistä nousi pystyyn kahdelle jalalle ja vaappui kohti Danielia. Se raapaisi Danielin rintakehään jättäen paitaan kolme viiltoa. Kipu ei saanut Danielia värähtämään. "Yön Poika, joka ei reagoi kipuun." Tämä Pimentynyt pystyi puhumaan joka oli harvinaista, koska ne olivat luonnollisesti aivottomia pimeyden manifestoimia, Daniel ajatteli puristaenssaan hampaitaan yhteen. Ote miekan kahvassa kiristyi ja ilme Daniel kasvoilla koveni. Vapaalla kädellä hän repäisi riekalaisen paidan päältään paljastaen lihaksikkaan, mutta vertavuotavan rintakehän ja heilautti miekkaa nopeammin kuin silmä ehti havaitsemaan. Isku oli nopea ja voimakas. Se leikkasi Pimentyneen pystysuoraan kahtia. Korvia särkevä meteli palasi. Pimentyneet räähkyivät ja ne jotka olivat seinillä ja katossa, ryömivät lattialle ja hyökkäsivät Danielia kohti. Katse kapeni Danielin silmissä ja miekka halkoi ilmaa. Pimentyneet yrittivät väistää miekan iskuja, mutta turhaan. Miekan liikkeet olivat sulavia ja ihmissilmälle liian nopeita havaittavaksi. Kiitos yliluonnollisen nopeuden ja vahvuuden, Daniel onnistui tuhoamaan jokaikisen Pimentyneen, joka uskaltui liian lähelle tappoaluetta. Kiiltävä terä leikkasi ruumiinosia, viilsi polttavia haavoja ja lävisti kuoliaaksi. Aula täyttyi mustasta verestä ja ruumisosien muodostamista kasoista. Siltikään loppua ei näkynyt. Niitä tuli koko ajan lisää. En muistanut näitten olevan näin sitkeitä paskiaisia, Daniel ajatteli heiluttaenssaan miekalla loputtomasti hyökkäviä Pimeyden luomuksia. Jokin konsti oli pakko olla, koska tällä menolla ne murskaisivat Kuun ja Yön Pojan lopulta ja avustaisivat tulevassa maailmanlopussa. Leikatessaan lisää kappaleiksi Pimentyneitä, yksi idea juolahti Danielilla. Hän tarttui kahvaan nyt molemmilla käsillä ja iski sen täydellä voimalla lattiaan. Lattian pinta mureni ja miekka työntyi maahan. Daniel sulki silmänsä ja keskittyi mielessään energiaan, joka ympäröi häntä ja kaikki. Energia huokui hänen ympärillään kuin aallot. Hän veti niitä itseään kohti ja veti niistä voimaa itseensä. Silmät rävehivät auki ja Daniel puhui äänellä, joka toi mieleen maanpäälle astuneen Jumalan. Niin muinainen. Niin vahva. "Kuun Jumalattaren nimeen käskentä häipymään. Jos ette tee käskystä, karkotan teidät alempaan Helvettiin." Pimentyneet pudistivat, heiluttivat päitään ja räähkyivät. Typeryksiä, Daniel totesi itselleen ja keskittyi ympäröivään energiaan, elementteihin. Luokkien ja lokeroitten lukot murtuivat ja ovet lennähtivät auki, kun tuuli puhalsi täydellä voimalla käytävälle ja siellä olevia Pimentyneitä kohti, lennättäen osan niistä kumoon. Loput pysyivät paikallaan kuin tuulella ei olisi vaikutusta ja

sähisivät kärttyisesti. Ilma Danielin ympärillä lämpeni ja tuulesta tuli polttavan kuuma. Tuuli kiermurteli muodostaen Danielin selästä valtaviin siipien siluetin, jonka siiven kärjestä kärkeen pystyi jakamaan aulan kahtia. Siluetti oli punaisen ja oranssi sekoitus, jossa sulkien kerrokset olivat selvästi erottuvat. Yksi Pimentyneistä karjaisi ja hyökkäsi Danielia kohti. Aika näytti hidastuvan, kun Pimentyneet liittyivät seuraan. Virne muodostui Danielin huulille ja sokaiseva valo välähti. Käytävät ja aula täyttyi viimeisistä kuoleman täyhteisistä karjaisuksista ja lopulta viimein haudan hiljaisuus laski Lohjan Yhteislyseon Lukion ylle. Epilogi: Saappaitten raskaat askeleet kaikuivat hiljaisuudessa. Askeleet olivat kömpelöt, ehkä ontuvat ja lakkasivat Lukion lasisille ulko-oville. Repäisin miekan lattiasta irti ja käännäin ulko-oville. Räpyttelin silmiäni enemmän tai vähemmän yllättyneenä. Ovella seisoj mies, joka oli noin sataseitsemänkymmentäkahdeksan metriä pitkä ja pukeutui ensimmäiseen maailmansodan sotilastakkiin, pussihousuihin ja saappaisiin. Todennäköisesti brittiläiseen. Takissa oli silmiin pistäviä luotien sisään- ja ulostulo reikkiä ja vuosikymmeniä vanhaa kuivunutta verta. Jos kuluneet ja vanhahtavat vaatteet eivät herättäneet huomiota, pään puuttuminen kyllä. Hän oli Kuoleman Ratsumies, joka oli terrorisoitu ja jättänyt päättömiä ruumita ympäri Lohjaa. Kun minä ja kaverini olimme saaneet hänet kiinni, olin meneettä henkeni. Onnekseni, Jumalatar enkeleineen puuttui tilanteeseen ja vältyin varmalta kuolemalta. Jumalatar "rekrytoi" Kuoleman henkilöitymän riveihinsä ja siitä illasta saakka Kuolema oli hänen puolellaan. Mutta sitten jokin oli muuttunut ja Selene menetti yhteytensä Kuoleman Ratsumieheen. Hän oli veikannut Jumalan tuhonneen hänet, koska Legatus oli löytänyt tuhkaa paikalta, jossa Selene oli aistunut ratsumiehen kulkeneen viimeksi. Nyt itse Kuoleman Ratsumies seisoj edessäni. Hartiat olivat jäykät ja koko asento oli uhkaava, mutta samaan aikaan mahtava. Jokin sisälläni kertoi, että kaikki eivät olleet kunnossa. Että hän ei ollut enään se "Kuolema", jonka minä ja Selene tunsimme. Ratsumies tarttui kuolon kalpeilla kädellän kirveeseen, jonka terä hehkui kuumana. Varressa oli viikinki riimuja ja ne muodostivat sanan, "Kuolema". Kohotin miekan eteeni suojakseni ja näin Kuoleman Ratsumiehen syöksyvän kirves ojossa kohti. Se on nyt viimeinen taisto, Elämä vastaan Kuolema. Valo vastaan Pimeys.